

952

HET
MIRACULEUS BEELD

VAN

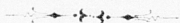
ONZE LIEVE VROUW in 't ZAND

TE

Roermond,

DOOR

een Pater Redemptorist.

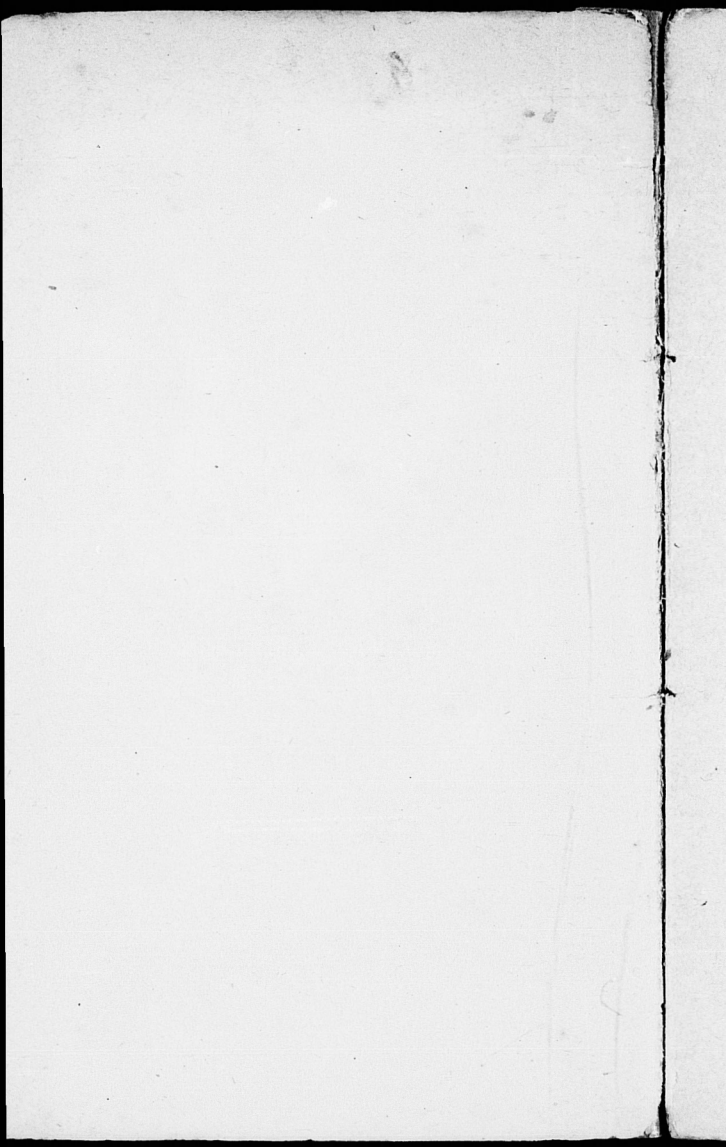
Geschiedenis en Norene.

GULPEN, 1882.

Per.
~~Vak~~ 164

VAN M. ALBERTS.

Per. 164
952

HET

Miraculeus Beeld

VAN

ONZE LIEVE VROUW in 't ZAND

TE

Roermond.

DOOR

een Pater Redemptorist.

GESCHIEDENIS EN NOVENE.

GULPEN, 1882.

SNELPERSDRUK VAN M. ALBERTS.
Liturgische Vereeniging

Artsbedon UTRICHT

Volgnummer Bibliotheek

796

VERKLARING.

Om te gehoorzamen aan de besluiten van Paus Urbanus VIII z. g. verklaar ik, dat het mijne bedoeling is aan de wonderen, openbaringen, genadegaven en andere in dit werk aangehaalde feiten, alsmede aan de benamingen van *heilig* of *zalig*, geschonken aan dienaren Gods, die nog niet door de H. Kerk heilig of zalig verklaard zijn, slechts een louter mensche-lijk gezag toe te kennen, behoudens hetgeen bevestigd is door de Heilige Roomsche Katholieke Kerk en door den H. Apostolischen Stoel, wier onderdanige zoon ik belijd te zijn: daarom onderwerp ik mij en al wat ik in dit werkje geschreven heb aan hun oordeel.

DE BEWERKER.

Imprimatur.

P. J. H. RUSSEL, CAN. ET PROF.,
ad hoc delegatus.

Ruræmundæ 1 Augusti 1882.

IMPRIMATUR.

Wittemii in festo St Alphonssi 1882.

G. Schrauwen, C. SS. R.
Vice-Sup. Prov.

I.

Hoe het Miraculeus Beeld door een Herder
gevonden en in de eerste tijden
vereerd werd.

Half verscholen tusschen het donkere groen der linden, staat, op ruim een kwartier afstands van Roermond, de aloude Kapel van O. L. V. in 't Zand. Vier rijen van breede lindeboomen verbinden de stad met dit genade-oord; in hun verkwikkend lommer trekken de bewoners van stad en omstreek, trekken ook duizenden Katholieken uit alle deelen des lands en van nog verre daarbuiten hierheen. Wat heilige aandoening gevoelen die allen, welke met geloof en liefde hier naderen! Wat al herinneringen rijzen op in hunnen geest; herinneringen aan feiten, aan genaden, aan wonderen, die deze plek tot een der meest bevoorrechten maken van geheel ons vaderland!

Wat dan is te dezer plaatse geschied? Waarvoor heeft dit weleer zoo afgelegene en vergetene plekje zulk een vermaardheid verworven?

't Was omstreeks het jaar 1435. Een herder, volgens de overlevering, die in den mond des volks nog voortleeft, Wendelinus genaamd, was in die dagen gewoon zijne schapen naar deze plek te leiden, om hier op een zandigen berg bij een put, die door een breeden eiken-

boom overschaduwde werd, zich ongestoord aan het gebed te kunnen overgeven, terwijl zijne kudde rustig in de eenzame heide rondwaalde. Want hij was een man met een waarlijk godvreezend hart; ja zelfs, gelijk ouden van dagen thans nog verzekeren, en zooals het in den loop der eeuwen van mond tot mond is overgegaan, had hij zijn vaderland Polen, zijne ouders en bezittingen verlaten, om in den vreemde in dienstbare nederigheid zijne dagen voor God te slijten.

Nu gebeurde het op zekeren dag, dat de schaapherder zijne kudde wederom hierheen had geleid om ze te drenken. Hij laat den emmer dalen in den put, gelijk hij reeds zoo vele jaren gedaan had, trekt hem weder op, — doch zie — wat verbaasdheid teekent eensklaps zijn gelaat! Hij blikte in den gevulden emmer, en blikte weder en kan zijne oogen nauwelijks gelooven. Want door het helder water heen ziet hij op den bodem een beeldje liggen, een beeldje van Gods lieve Moeder. Met van aandoening sidderende handen neemt hij het op, blijft het in bewondering beschouwen, en drukt het dan vol vervoering aan zijn van blijdschap kloppend hart. Dan valt hij op zijne knieën neder, en het oog steeds op die zoo wonderbaar gevonden beeltenis gericht, stort hij zijn gemoed in eene hartelijke dankbetuiging voor God uit.

Wie was nu ter wereld gelukkiger dan Wendelinus? Altijd had hij Maria vurig bemind; maar thans zou hij haar nog grooter liefde gaan toedragen. Doch al spoedig rees de ge-

wichtige vraag bij hem op: Wat zou Gods heilige wil in dit wonderbaar voorval mogen zijn? Is dit beeldje mij alleen geschonken, of heeft de Hemel er misschien veel grootscher plannen mede voor? Dit durfde de brave man niet zoo eensklaps beslissen. Vol gedachten en verwachtingen ijlt hij naar huis, verhaalt zijn meester al wat er geschied is, toont hem het beeldje, raadpleegt nog andere personen, en eindelijk luidt aller uitspraak: Neen, niemand onzer mag zich dit beeldje toeigenen, het moet door allen worden vereerd.

En al spoedig had men eene plaats gevonden, die voorloopig het beste aan het doel zou beantwoorden. Stond niet midden in het veld in de nabijheid van den put een oude eikenboom? Dat was de troon der Hemelkoningin als door de natuur zelve opgeslagen, schooner nog, het was een treffend zinnebeeld harer moederlijke bescherming. Immers, zoo laat de H. Alphonsus de Moeder van Jezus spreken: »Ik ben gelijk aan een schoonen olijfboom, waaruit onophoudelijk de olie der barmhertigheid vloeit: en ik sta in het midden der velden, opdat allen mij kunnen zien en hunne toevlucht tot mij nemen.»

»Als in een breede nis van eikenloof,» zoo lezen we in het Godsdienstig Maandschrift: »*De Volks-missionaris*», plaatste dus onze herder zijn kostbaar beeldje, en, zoo zingt verder een verdienstelijk dichter:

En voor den boom, die 't beeldje droeg,
Daar kwam hij laat, daar kwam hij vroeg,

En stamelde er een bede;
 En wijl dit God gevallen scheen,
 Begaven er zich meerd'ren heen,
 En knielden met hem mede.

»Zoo ontstond door verloop van tijd de welbekende bedevaart naar O. L. V. in 't Zand. De jaren snelden voorbij, maar ieder jaar bracht nieuwe en meerdere bezoekers aan de voeten der heilige beelden. Weldra verrees, niet verre van den put, eene kleine kapel, en ook hier wederom, om met de woorden van den H. Alphonsus Maria te spreken, bewees de Moeder Gods door wonderen, hoezeer zij genoegen neemt in de vereering en het bezoek harer beelden.

»Wie zal ze tellen de tallooze zieken, die hier in den loop der eeuwen genezing zochten en inderdaad ook vonden! Wie zal al die arme kreupelen en lammen opnoemen, die zich met veel moeite tot aan de voeten van het Miraculeuze Beeld hadden voortgesleept, maar met nieuwe levenskracht daar opstonden, en hunne banden en krukken ter eeuwigdurende gedachtenis aan de wanden der kapel vasthechttten! Wie zal het getal dier ooglijders bepalen, welke vol vertrouwen hunne oogen wieschen met het water uit den wonderbaren put, en volkomen genezen huiswaarts keerden!»

Van zeer vele wonderbare genezingen is door de Kerkelijke Overheid proces verbaal opgemaakt: doch, helaas, in den vreeselijken brand, welke Roermond schier geheel verwoest heeft, zijn ook deze echte bewijsstukken verloren ge-

gaan. Toch blijven die wonderen nog voortleven in het geheugen des volks, en zullen er nooit worden uitgewischt. Onder deze is er een, dat we daarenboven nog bezongen vinden in een Latijnsch werkje, waarvan de beroemde Jezuïet P. Otto Zijlius de schrijver is.

Een pas geboren knaapje werd, tot overgrootte droefheid zijner ouders, uit het leven weggerukt, zonder het H. Doopsel ontvangen te hebben. Terwijl allen weenend het lijkje omringen, neemt de vader het eensklaps in zijne armen, en snelt er mede naar O. L. V. in 't Zand. Daar werpt hij zich op de knieën en bidt Maria met al de vurigheid zijns harten om hulp. En nauwelijks heeft hij gebeden, of — o wonder — het kind opent de oogjes, het is tot het leven teruggekeerd. Aanstonds werd het nu gedoopt met het water uit den put, en eerst eenige uren later verliet de ziel, maar thans gereinigd, het lichaam, om Maria's liefde in eeuwigheid te danken.

II.

Hoe de eerste Kapel vernield, en op hare puinhoopen eene grootere is opgebouwd.

Eene ware devotie jegens de allerheiligste Maagd is een zeker onderpand der zaligheid. Geen wonder dus, dat de duivel, die doodvijand der zielen, van den beginne af die devotie heeft bestreden en tegen gewerkt;

geen wonder, dat hij ook de vereering van het miraculeus Beeld van O. L. V. in 't Zand heeft pogen uit te roeien.

Reeds was in de zestiende eeuw het getal der bedevaartgangers sterk verminderd door het oproer van den ontaarden Adolf van Gelder tegen zijn vader Arnold. De hieruit voortspruitende woelingen belemmerden het geregeld verkeer, maakten de wegen onveilig, en schrikten velen van de bedevaart af. Als ware dit nog niet genoeg, gebruikte de hel daarenboven de razernij der beeldstormende Protestanten, om de weleer zoo bloeiende devotie meer en meer te knakken.

Wat al gewelddadigheden moest daarop nog de Kapel van het wonderbeeld verduren tijdens den oorlog der Nederlanden tegen Spanje! Nu eens werd Roermond belegerd door de Staatschen, dan weder door de Spanjaarden; en de Kapel, zoo menigwerf getuige van schermutselingen en gevechten rondom hare muren geleverd, stond weldra eenzaam en verlaten. Nog heden ten dage ziet men in de muren de kogels gemetseld, in die tijden van strijd door 's vijands hand op dit heiligdom afgeschoten.

De hel juichte, maar was niet voldaan.

In den zomer van 1578 vaardigde de Stadscommandant het bevel uit de Kapel te sloopen, ten einde, zooals hij voorgaf beter de stad te kunnen verdedigen. Met woest geweld trokken 's duivels handlangers aan het werk: weldra bezweken de muren onder de zware hamerslagen, en slechts een puinhoop bleef er

over van dat heiligdom, waar zoo menigeen zijn geluk had gevonden.

Ook aan de miraculeuze Beeltenis zelve had de helsche vijand gaarne zijne klauwen willen slaan. Maar God, die tot de golven der zee gezegd heeft: Tot hiertoe, verder niet! liet ook hem niet meer vernielen, dan Zijne Voorzienigheid het gedoogde: het Beeld heeft de Booze nooit in zijne macht gehad. De ijverige geestelijkheid had bijtijds den kostbaren schat naar een veilige wijkplaats vervoerd. Zij had het beeldje overgedragen naar de stad zelve, om het in de Kathedrale kerk te bewaren, totdat er rustiger tijden zouden aanbreken. Maar het miraculeus Beeld der H. Moeder bleef door de geloovigen vereerd, en de vele smeekingen, die zij ook thans verhoord zagen, bewezen opnieuw, dat Maria er behagen in schepte inzonderheid de gebeden te verhooren, die voor dat Beeld worden gestort.

Ruim dertig jaren waren er sedert de verwoesting der Kapel voorbij gegaan, toen de betere tijden kwamen. Aanstonds besloot nu de Hoogeerw. Deken der stad, de vrome en geleerde Pollius, een leerling van onzen grooten landgenoot, den Gelukz. Petrus Canisius, Maria's heiligdom weder uit zijne puinen te doen verrijzen. Den 7 September 1610 werd nabij den put, waarin het miraculeus Beeld gevonden was, met veel plechtigheid de eerste steen eener nieuwe kapel gelegd. Eene milde gift van den aartshertog Albert van Oostenrijk en zijne gemalin Isabella Clara Eugenia bestreed ten deele de kosten van den bouw.

Wie beschrijft de blijdschap der vereerders van O. L. V. in 't Zand, toen zij zagen, dat het kostbaar beeldje weldra wederom op die plaats zou zetelen, welke de Moeder Gods zelve daarvoor had uitgekozen! Die dag werd in het vervolg elk jaar met vreugde en dankbaarheid herdacht. Hoogstwaarschijnlijk is dan ook de plechtige viering der jaarlijksche octaaf van 8 tot 15 September eene herinnering aan den wederopbouw der Kapel. Drie jaren later was de Kapel voltooid. Op den feestdag van Maria Hemelvaart droeg de vrome Deken onder den toeloop eener overgrootte menigte, voor het eerst het H. Misoffer er in op. Dat was voor stad en omstreken een feestdag, zoo als men er in jaren niet meer gevierd had. Den ganschen dag trokken processïën en bedevaarten luid zingend en biddend naar de nieuwe Kapel. De oude devotie herleefde, liefde en vertrouwen uitten zich als voorheen; Maria's heilige Beeltenis werd weder de algemeene toevlucht in alle behoefte en lijden.

En gelijk het leggen van den eersten steen, daags voor het feest van Maria-Geboorte, aanleiding gaf om de gansche Octaaf van dit feest plechtig te vieren: zoo werd de inwijding der Kapel op Maria-Hemelvaart eene oorzaak om ook de acht dagen, die op dezen feestdag volgen, meer bijzonder aan de vereering van het Miraculeus Beeld te wijden.

III.

Hoe Maria in die tijden door nieuwe wonderen hare kinderen beloonde.

Het was, alsof Maria thans opnieuw door buitengewone verhooring der gebeden ook van haren kant wilde getuigen, wat vreugde zij gevoelde over den wederopbouw van haar heiligdom. Immers nog geen vijftig jaren later, zong de geleerde Blitterswijk in een Latijnsch gedicht:

Hoe menig treurend hart

Liet hier zijn smart;

En ging, ofschoon geen hoop meer glom,
Aan vreugde rijk weerom!

Hier vond men heil voor alle wonden:

Hier rees den blinde 't licht, na langen nacht;
Hier kreeg de lamme en kreuple levenskracht;
Hier voelde 't kranke hoofd zijn leed verzacht;
Ja de arme zelfs heeft hier vaak goud gevonden!

Maria roept ons toe van haren troon:

Uw wijkplaats zij mijn woon!

Onder de vele wonderen, die destijds geschied zijn, en waarvan gerechtelijke oorkonden zijn opgemaakt, wil ik er slechts een vermelden, dat wel in staat is ook bij de wanhopigste ziekten een onbegrensd vertrouwen op Maria's voorspraak op te wekken. Te Roermond leefde in die dagen een godvreezende maagd, Agnes van Heilsbagh genaamd.

Zij had altijd uitgeschitterd door eene groote devotie tot O. L. V. in 't Zand, en kwam zooveel mogelijk dagelijks naar de Kapel om Maria in haar wonderbeeld te vereeren. Vele geestelijke gunsten had zij dan ook hier reeds van de Moeder des Heeren ontvangen. Doch zie, te midden van haar ijveren voor Maria's glorie, werd zij door een hevige hartkwaal overvallen: zij moest voortdurend het ziekbed houden, ter prooi aan eene algeheele machteloosheid, en werd ten laatste zoo verzwakt, dat zij nog slechts met moeite den mond kon openen om een enkel woord te uiten. Iedereen verwachtte dan ook een spoedig sterven, en zij zelve dacht op niets anders meer. Op zekeren dag evenwel komt haar biechtvader, een Pater Jezufet haar bezoeken; en daar hij weet, hoezeer de kranke steeds Onze Lieve Vrouw in 't Zand vereerd heeft, en hoeveel mirakelen God reeds bij deze wonderdadige beeltenis heeft gewrocht, zegt hij tot haar: »Verlaat uw krankbed, Agnes, en begeef u naar O. L. V. in 't Zand, om haar uwe genezing af te smeeken.» En zij, die van zwakte tot niets meer in staat was geweest, is thans sterk door haar vertrouwen op Maria. Zij belooft naar de Kapel in 't Zand te gaan, en — o wonder — op het eigen oogenblik zijn al hare pijnen verdwenen — zij is volkomen hersteld. Aanstonds staat zij op, gaat tot groote verbazing van allen, die haar kenden, naar de Kapel, en stort daar in de vurigste bewoordingen haar dankbaar hart voor Maria uit.

IV.

Hoe eene vrome Maagd bij O. L. V.
in 't Zand wonderbaren Troost in droef-
heid mocht verkrijgen.

De vrome Joanna van Randeraedt was eene geestelijke dochter der eerwaardige Agnes van Heilsbagh, en had van haar die devotie tot O. L. V. in 't Zand geleerd, welke voor Agnes een bron van zooveel geluk was geweest. Ook Joanna zou bij dit wonderbeeld de voorspraak van Jezus' Moeder op buitengewone wijze ondervinden.

Aanvankelijk had zij gemeend tot het kloosterleven geroepen te zijn, en was daarom het klooster der Clarissen ingetreden. Doch niet lang daarop had zij Gods wil duidelijker ingezien, ging naar het ouderlijk huis terug, en stelde zich onder de geestelijke leiding van Agnes van Heilsbagh. Men begrijpt, dat de wereld, die slechts naar den schijn oordeelt, haar over deze verandering zeer hard viel. Velen schreven ze toe aan wispelturigheid en lichtzinnigheid, en menig bitter verwijt moest zij daarover hooren. Dit viel haar ten laatste zoo smartelijk, dat zij hare droefheid niet meer in haar hart kon besloten houden. Waar zou zij troost vinden? Haar vroom gemoed zeide haar dat het was bij O. L. V. in 't Zand. Zij gaat dan naar de Kapel, knielt neder voor het Miraculeus Beeld, stort hare ziel voor Maria

uit en smeekt haar om opbeuring en vertroosting. En niet vergeefs was hare bede. »Want», zoo lezen we in hare levensgeschiedenis, »haar dacht, dat zij zich door dit beeld hoorde zeggen: »»Wel, Joanna, gij zijt bedrukt, omdat men u ontrouw oordeelt aan uwe roeping; maar heb ik het vermoeden van ontrouw niet moeten lijden, als ik, na van den H. Geest ontvangen te hebben, zoo verre gebracht ben, dat mijn bruidegom zelf mij wilde verlaten?» — »Ja, Moeder Gods, dat is waar!» riep Joanna uit, en voelde aanstonds al hare droefheid verdwijnen.»

Nog een anderen troost verwierf haar de Allerheiligste Maagd, die door de H. Kerk zoo bij uitstek de Troosteres der bedrukten genoemd wordt.

Op zekeren Vrijdag morgen was Joanna weder aan de voeten van het Wonderbeeld neergeknield, en woonde met de meeste godsvrucht het H. Misoffer bij. En zie — eensklaps staat de gekruiste Jezus voor hare oogen. Zoo strak mogelijk was Hij aan het schandhout gespannen, en al zijne ledematen waren vaneen gerukt. »Op dit gezicht,» zegt Joanna, »wierp ik mij op mijn Welbeminde, en bood mij aan alles voor Hem te lijden tot het uiterste toe. Na de H. Mis werd ook mij een kruis op de schouderen gelegd; want ik had verlangd met Jezus, mijne Liefde, te lijden en te sterven tot zijne glorie en tot 's menschen zaligheid.» Zoo weet Maria aan hare vereerders troost te schenken.

V.

Hoe Onze Lieve Vrouw in 't Zand den Eerenaam verkreeg van Hulp der Christenen.

In het jaar 1683 dreigden de Turken, die vijanden van het Katholiek geloof, geheel Europa te overrompelen. Reeds waren zij met 200,000 soldaten voortgerukt tot onder de muren van Oostenrijks hoofdstad en hielden haar nauw ingesloten. Angstig had geheel de Christenheid het oog op Weenen gevestigd. Werd deze stad ingenomen, dan was niets meer in staat, om de Mahomedaansche troepen tegen te houden. En welk een vreeselijk lot stond alsdan de kinderen der Heilige Kerk niet te wachten!

't Is dan ook niet te verwonderen, dat alom vurige gebeden voor het ontzet van Weenen ten hemel stegen. Te Roermond namen, volgens oude gewoonte, bisschop, geestelijkheid en geloovigen hun toevlucht tot O. L. V. in 't Zand. Dagelijks werd het wonderbeeld in de verschillende kerken der stad uitgesteld, en stroomde men van alle kanten er henen. Waar ook zou men beter in dezen buitengewonen nood kunnen bidden, dan aan de voeten van haar, die reeds zoo menigmaal op wondervolle wijze hare macht over den helschen vijand getoond had?

Onder de duizenden geloovigen, die aldus

bij O. L. V. in 't Zand kwamen bidden, merkte men vooral de eerwaardige Joanna van Randerdaet op. Geheele dag lag zij voor Maria's wonderbeeld neergekniel, en deed den Hemel een heilig geweld aan voor het behoud van Weenen.

Zulk een aanhoudend gebed verdiende eene buitengewone belooning. En hoor nu wat de Moeder des Heeren verrichtte. Het was op den feestdag van Maria-Geboorte des avonds tusschen zes en zeven uur. Aan de voeten van het Wonderbeeld lag Joanna smeekend neergekniel. Eensklaps doorloopt eene rilling gansch haar lichaam; haar blik is starend op het Beeldje gevestigd; onbewegelijk blijft zij, als luistert ze aandachtig naar eene stem, die haar toespreekt. Weldra wordt haar gelaat met eene hoogroode kleur overtogen: alle uitdrukking van droefheid verdwijnt, onbeschrijfelijke vreugde straalt uit hare blikken. Dan staat zij haastig op, verlaat de kerk, snelt naar haren biechtvader en: »Vader, roept zij hem toe, verheug u met mij! Weenen is ontzet! De Turken zijn verslagen!» — »Spreekt gij waarheid, Joanna? Van waar komt u die tijding?» — »Geloofd zij de machtige Moeder Gods,» zoo gaat de maagd voort, »zij heeft die overwinning bevochten! Maria zelve heeft het mij zoo even geopenbaard.» De priester sloeg geloof aan Joanna's woorden; want hij wist, hoezeer zij door Maria werd bevoorrecht. Het gelukkig nieuws verspreidde zich al spoedig door de stad, en als eenige dagen later zekere tijdingen uit Oostenrijk kwamen, bevond men

dat de zegepraal juist behaald was op het oogenblik, dat Joanna daarvan door Maria zelve was verwittigd.

Uit dankbare herinnering aan die buitengewone gunst gaf men nu aan het Wonderbeeld den glorievollen titel van »*Hulp der Christenen.*»

VI.

Hoe in latere tijden de devotie tot het Wonderbeeld telkens verdrukt werd, maar ook telkens weder opbloeide.

Het lot van ons Miraculeus Beeldje was sinds eene gestadige afwisseling van stille verborgenheid en plechtige openbare vereering. Door den drang der tijdsomstandigheden moest men niet zelden den kostbaren schat verbergen in kloosters of woonhuizen der geestelijken. Want niet zoodra was een of ander vijand der Kerk te Roermond aan het bewind, of aanstonds wilde hij dit zegenrijk onderpand van Maria's liefde aan de geloovigen ontrukken en vernietigen.

Zoo kwamen in de heillooze revolutie-dagen in het laatst der achttiende eeuw Fransche maréchaussés naar de Kapel om het Wondervol Beeld te verbranden. Zij nemen een Mariabeeld, dat zich daar bevindt, en hetwelk zij voor het Wonderbeeld aanzien. Onder ra-

zen en tieren gaan zij daarmede het huis van den koster Wolfhagen binnen, om het aanstonds in het vuur te werpen. Maar onverschrokken verzette zich de trouwe koster tegen deze heiligschennis, en dreef de onverlaten zijne woning uit. Toen trokken zij met het Mariabeeld spottend naar de stad, en wierpen het daar bij een burger in het vuur. Doch de vlammen spaarden het beeld, en als de soldaten waren afgetrokken, mocht de burger het ongedeerd opnemen, om het in stilte naar den koster terug te brengen. Dit leert ons, wat er met het Wonderbeeld zou geschied zijn, ware het in 's vijands handen gevallen.

Veel had dus deze devotie te verduren; maar ook van den anderen kant, mochten nauwelijks betere dagen aanlichten, of aanstonds beijverden zich de bisschoppen en de geestelijkheid, de overheden der stad en alle ingezetenen, om den smaad, Maria aangedaan, doer nieuwe hulde te vergoeden.

Genoeg, hier slechts te wijzen op de vele processien, welke in het openbaar met Maria's beeltenis gehouden werden, terwijl de bisschoppen zelve daarbij het H. Sacrament droegen of in de Kapel preekten; op de vele geestelijken, waaronder vooral de EE. PP. Franciscanen eene eervolle plaats bekleedden, die belast werden de devotie tot het Wonderbeeld te bevorderen; op de prachtige jubilé's, die gevierd werden, en waarbij de Kapel, niet alleen, maar de geheele laan, ja de gansche stad weken lang een feestelijk aanzien had, jubilé's, waarheen zooveel pelgrims samen-

stroomden, dat men ze niet eens allen kon herbergen.

De negentiende eeuw heeft zich roemrijk hierbij aangesloten. Wel heeft ook zij vele dagen van strijd en vervolging gezien; wij wijzen hier slechts op de vermaarde processie-jacht, die zoovele geloovigen van Maria's heiligdom geweerd heeft. Doch was de droefheid bijwijlen overvloedig, nog overvloediger waren de redenen tot vreugde. In het jaar 1827 werd Mgr. Paredis, thans Roermonds eerbiedwaardige Bisschop, tot Rector der Kapel benoemd. Een plechtig jubelfeest, op zijn bevel gehouden, gaf al dadelijk blijk, hoezeer zijn hart van liefde voor O. L. V. in 't Zand blaakte. In 1835, toen Monseigneur reeds Deken van Roermond was, werd het vierhonderdjarig jubilé van het Wonderbeeld allerfeestelijkst gevierd; meer dan 200,000 menschen zijn in die dagen de Moeder Gods hier komen huldigen.

Vijf en twintig jaren was het geleden dat de Kapel na de Fransche revolutie weer geopend was, en met dankbare vreugde mocht men het opschrift plaatsen: neC respUbLIca præVaLUIt aDVersUs eaM: ook de Republiek vermocht niets tegen haar.

Om nog beter voor een geregelden dienst aan de Kapel te zorgen, riep Monseigneur in 1863 de Paters Redemptoristen naar de Kapel en vertrouwde het beroemde Wonderbeeld aan hunne zorgen toe. Al spoedig werd nu het heiligdom gerestaureerd, en in den vorm gebracht, waarin het zich thans bevindt.

De devotie tot het Wonderbeeld werd steeds grooter en algemeener; en vele gunsten, in deze laatste jaren door Maria hier geschonken, bewijzen hoezeer de Moeder Gods ook thans nog hier vereerd wil worden.

VII.

Hoe het Wonderbeeld op last van Z. H. Pius IX plechtig gekroond werd.

In het jaar 1877 had er te Roermond eene plechtigheid plaats, wel in staat om den roem van het Wonderbeeld op buitengewone wijze te verbreiden. Den 19 Augustus zou O. L. V. in 't Zand eene eer genieten, welke slechts aan de beroemdste miraculeuze Beelden der wereld wordt toegekend. Op last van Z. H. Pius IX zou het plechtig door onzen be-
minden Bisschop, Mgr. Paredis, gekroond worden.

Reeds daags te voren zag men alom in de stad de nationale of pauselijke vlag wapperen; terwijl de inwoners met blijde geestdrift de laatste hand legden aan de versiering, die niet alleen de Kapel, maar ook de gansche laan, ja geheel de stad in feestdos moest hullen.

Heerlijk steeg den 19 Augustus de zon aan den onbewolkten hemel, en goot haar gouden glansen over dit tooneel van reine vreugde uit. Reeds vroeg in den morgen wemelden de

straten van geloovigen van alle zijden herwaarts gestroomd, en iedere trein, iedere reisgelegenheid bracht steeds nieuwe pelgrims aan. Ontelbaar velen naderden tot de H. Communie, en in de Kapel verdrongen zich van den vroegsten morgen tot onder de plechtige Hoogmis de geloovigen om de Tafel van Jezus' H. Gastmaal.

Om zeven uur besteg Z. D. H. Mgr. Paredis de trappen van het Maria-altaar, om het H. Misoffer op te dragen. Aandoenlijke gedachte! De Prelaat, die daar met zoo veel godsvrucht de H. geheimen vierde, hij herinnerde het zich en zoovele anderen op dat oogenblik met hem, hoe hij juist voor vijftig jaren ter zelfde plaatse als Rector der Kapel den eeuwigen Zone Gods aan den eeuwigen Vader had opgeofferd. Dat het feest der kroning dan ook juist op dezen dag plaats greep, — 't was eene dankbare erkenning van Monseigneurs ijver voor de devotie tot O. L. V. in 't Zand. Zijne Excellentie Mgr. Capri, Pauselijk Internuntius aan ons Hof, was in violet plechtgewaad bij 's Bisschops Mis tegenwoordig, en droeg na Hem het H. Offer op.

Om half negen werd de plechtige Hoogmis opgedragen door den HE. Heer Moonen, proost van het kapittel, deken en pastoor van Roermond. Monseigneur en de Internuntius waren hierbij tegenwoordig.

Nauw was deze plechtigheid voleindigd, of eene processie uit Melick trok binnen, waarbij zich honderden pelgrims van naburige steden en dorpen aansloten. Hoezeer werd

door dit alles de geestdrift der geloovigen immer verhoogd, en hoe vurig haakten allen naar het plechtig oogenblik der kroning.

Daar kondigden eindelijk de klokken der stad half vier aan. Allen waren reeds naar de Kathedraal gesneld, wier breede beuken de menschenmassa nauwelijks voor de helft konden bevatten. Toch heerschte bij die saamgedrongen menigte de diepste godsvrucht, de innigste eerbied. De Bisschop en de Internuntius, voorafgegaan door een lange rij geestelijken en overheidspersonen der stad, namen plaats voor het altaar. Een plechtig Lof nam een aanvang. Reeds had het zangerskoor zijne schoonste lofliederen ter eere van Jezus en Maria doen weergalmen, als eensklaps eene plechtige stilte de daverende tonen verving. De HE. Pater Oomen, Provinciaal der Redemptoristen, had het preekgestoelte beklommen, en wist door eene degelijke, diepgevoelde predikatie gedurende ruim een half uur aller aandacht te boeien. *Corona aurea super caput ejus*, zoo sprak de feestredenaar met de woorden van het Kerkelijk Ceremonieel: Een gouden kroon prijkt op haar hoofd; en deze woorden ontwikkelend, verklaarde hij op welsprekende wijze de strekking dezer plechtigheid. Zij was eene eerbiedige hulde van dankbaarheid aan de allerheiligste Maagd voor den overvloed van genaden, door de vereering van dit wonderbeeld verkregen; zij was eene openbare belooning van de godsvrucht der geloovigen ten opzichte van Maria, in dat beeld aan den dag gelegd, en tevens eene

plechtige bekrachtiging dier godsvrucht en eene nieuwe aanmoediging voor de toekomst.

Na de feestrede trad Monseigneur blijkbaar ontroerd naar de plaats, waar de twee gouden kronen, rijk met paarden bezet, prijken. Op een prachtig kussen werden zij door den Internuntius aan den Prelaat aangeboden, en vervolgens door Z. D. H. gezegend. Daarop besteede de Bisschop de trappen der hooge estrade, waar het miraculeus Beeld voor ieders oogen zichtbaar was, en terwijl aller hart van vreugde klopte, terwijl ieder fier opblikte naar dat Wonderbeeld, de glorie dezer geheele streek, terwijl tranen van ontroering het oog ontvloedden, werd Maria hier gekroond als Koninginne vol van macht en vol van goedertierenheid.

Met een enkel woord sprak daarop Monseigneur de jubelende scharen toe, en maande hen aan, zich van ganscher harte te vereenigen met de akte van toewijding en dankbaarheid, welke twee onschuldige kinderen thans in aller naam uitspraken.

Nu werd het Lof voortgezet, en na den zegen met het Allerheiligste werd het gekroonde Beeld in statigen optocht naar zijne eeuwenoude Kapel teruggebracht. 't Was inderdaad een betooverend gezicht, die zegetocht van Maria! Wat kleurige afwisseling van kleeding en beweging! Wat flinke mannelijke houding in de Eerewacht te paard, welke alom den stoet beschermde, in die zouaven met hunne schitterende uniform!

Wat zachte blijdschap in die schaar van

bruidjes en herdertjes, allen in wit en blauw getooid! Wat eerbied en majesteit in die lange rij van geestelijken, waarbij de Bisschop en de Nuntius zich hadden aangesloten! Wat geestdrift bij die duizenden geloovigen, die daar tusschen de vlaggende huizen, onder schoone eerebogen, langs zinrijke spreuken en opschriften voorttrokken! Uit alle vensters, op de daken zelfs sloegen ontelbare toeschouwers Maria's triomftocht gade, terwijl de straten de menigte nauwelijks konden bevatten.

Maar wat bij al dit indrukwekkende het meest de geestdrift opwekte, was de met vier paarden bespannen zegewagen, die het Wonderbeeld van Jezus' Moeder droeg. Op haar waren aller blikken gevestigd: tot haar waren aller verzuchtingen gericht. Geen wonder, dat bij den ingang der Kapellerlaan, die prachtige galerij van linden, aan wier uiteinde zich de Kapel bevindt, de menigte haar aandoening niet meer kon bedwingen, en hoog boven de tonen van muziek en zang, eensklaps luid de kreet weerklonk: Leve Maria! Leve Maria!

Zoo trok men met altoos klimmende opgetogenheid voort, tot eindelijk het wonderbeeld thans gekroond zijn ouden tempel opnieuw was binnengetreden. Daar zongen geestelijkheid en volk in heilige verrukking den lof aan God, die groote dingen aan Maria gedaan had, den lof ook van haar, die alle eeuwen, alle geslachten zullen zalig prijzen.

Des avonds was de stad in vele wijken

schitterend geillumineerd, en nog dagen of liever nog immer spreekt men vol opgetogenheid over het schoone feest van den 19 Augustus.

VIII.

Hoe O. L. V. in 't Zand door de geloovigen vereerd wordt.

Wij kunnen thans, om de beknoptheid van deze geschiedenis, niet over al de oefeningen spreken, waardoor het Miraculeus Beeld door de geloovigen vereerd wordt. Immers de devotie en het vertrouwen uiten zich op de meest verschillende wijzen, en ieder tracht Maria te vereeren volgens de ingevingen zijns harten. Ook willen we niet gewagen van den luister, waarmede hier de Maria-feesten, waarmede ook vooral de Meimaand gevierd werden, noch van de talloze communiën, die in den loop des jaars aan de geloovigen worden uitgereikt. Dagelijks is deze heilige plek de stille getuige van de smeedingen en tranen, door hulpbehoevenden of bedrukten hier gestort, getuige ook van de vreugde en hoop, waarmede zij van Maria's Wonderbeeld heengaan.

Maar wat we niet stilzwijgend mogen voorbijgaan, zijn die feestelijke bezoeken door geheele parochiën en steden aan Maria gebracht, de processiën. Reeds de eerste aanblik in de Kapel spreekt u hiervan. Immers die

grootte gesierde processiekaarsen, welke alom langs de wanden der Kapel prijken, en op de grootte feestdagen door hun helder geflikker den glans van het feest verhoogten, verkondigen u, uit wat al streken bedevaartgangers hierheen trekken. Zoo ziet ge er onder anderen, naast Roermond, Amsterdam en s' Hertogenbosc, Sint.-Odiliënberg, Melick, Maasniel, Horn, Herkenbosch, Linne, Vloodrop, Swalmen, Asselt, Kempen (Duitschland), Spiel (Duitschland) enz. Roermond, dat er fier op mag zijn zulk een schat te bezitten, is niet alleen door twee grootte processiekaarsen, als geheele stad, hier vertegenwoordigd: maar ook stellen de voornaamste wijken der stad er prijs op, nóg ieder afzonderlijk telken jare eene grootte kaars aan O. L. V. in 't Zand te offeren. Onder vroolijk zingen en bidden trekt op vastgestelde dagen de gansche jeugd van iedere wijk naar de Kapel, om daar hun aller offer aan de voeten van Maria neer te leggen. En zoo leeren de kinderen reeds van jongs af die devotie tot O. L. V. in 't Zand beoefenen, welke in de vervlogen eeuwen het sieraad en de glorie hunner voorouders geweest is.

Iedere processie wordt onder feestelijk klokgelui ingehaald, terwijl de grootte vaan der Kapel, waarop aan de eene zijde eene afbeelding van O. L. V. in 't Zand en aan de andere zijde de H. Alphonsus prijkt, hun te gemoet wordt gedragen. Zingend en biddend treden zij Maria's heiligdom binnen, en aanstonds vallen aller oogen op het kostbare beeldje, dat voor die gelegenheden op een hoog

verheven troon in het midden der Kapel zetelt. Eene plechtige H. Mis wordt dan voor de pelgrims opgedragen, terwijl na het Evangelie een der Paters in eene korte toespraak zich beijvert het vertrouwen der geloovigen op O. L. V. in 't Zand zoo levendig mogelijk te maken. Overigens alles in het heiligdom vuurt den pelgrim tot dat vertrouwen aan; alles zegt hem, hoevele gebeden hier gestort, hoevele hier verhoord zijn. Dat zeggen die menigte gouden en zilveren sieraden, kettingen, harten en dergelijke geschenken, welke de dankbare geloovigen aan Maria offerden, toen zij hunne wenschen vervuld zagen. Dat zegt hem die kleine maar allerrijkste kapel ter rechterzijde, juist gebouwd boven de plek, waar voor meer dan vier eeuwen het Miraculeus Beeld gevonden is. Een vleugelaltaar, om zijne schildering een meesterstuk van kunst, een rijk en schitterend mozaïek, Maria's kroning voorstellend, trekken zijne aandacht: maar meer dan dit alles treft hem hetgeen hij op een marmeren steen leest, dat hij hier naast den beroemden waterput staat, waaruit de herder het beeldje heeft opgehaald. Talloos zijn de genezingen door het geloovig en vertrouwwol gebruik van dit water bewerkt. Vooral oogzielen en blinden zien hun vertrouwen op Maria menigwerf wonderbaar beloond. Ieder uur van den dag kan men dan ook menschen zien, die met dit water hunne oogen wasschen, want, ofschoon ge in de Kapel zelve niet van dit water kunt putten, naast de Kapel is een breede Gothisch gewelfde gang, waarin zich eene pomp bevindt, die ook bij

de grootste droogte nooit het water uit den put weigert. Treffend is het te zien, met wat aandrang de bedevaartgangers zich hierom verdringen, om dat water te putten, en mede naar huis te nemen, gelijk het water uit de bron van Lourdes of van Salette.

Deze processieën komen vooral tegen en in de Octaven van O. L. V. Hemelvaart en Geboorte, dus in de maanden Augustus en September. Boven zagen wij reeds den oorsprong der meer plechtige viering dezer twee Octaven, waaraan de Pausen in den loop der tijden verscheidene aflaten hebben verbonden. Alsdan wordt er iederen morgen onder de gezongen H. Mis eene toespraak gehouden, en iederen avond onder het Lof eene preek. Den 22 Augustus en den 15 September bij de sluiting der Octaven heeft er eene groote en schitterende processie plaats. Met den meesten luister wordt dan het Miraculeus Beeld op een schoonen draagtroon, en omringd van duizenden menschen, die luidop den rozenkrans bidden, rondgevoerd. Vroolijk wapperen de vaandels en klinkt het feestelijk klokgelui door de lucht. Achter de geloovigen volgen de zangers, die hunne schoonste liederen doen weergalmen. En dan, voorafgegaan door het kruis, trekt eene groote schare geestelijken voort, terwijl Jezus verborgen in het H. Sacrament al weldoende en zegenend rondgaat, onder den rijken hemel door geestelijken gedragen. Vroeger trok men aldus tot op een kwartier afstands van de Kapel. Doch sedert eenige ijverige mannen daarin een gevaar voor het vaderland en eene storing der

openbare orde en rust hebben ontdekt, en langs gerechtelijken weg de processie hebben bemoeielijkt, trekt men door den schoongesierden kloostertuin, die alsdan door duizende geloovigen gevuld is. Onder een breeden altaarkepel wordt het Allerheiligste op een prachtigen troon geplaatst: en terwijl de geloovigen biddend nederknielen, valt de muziek opnieuw in, om Jezus en zijne H. Moeder te huldigen. Dan wordt naar omstandigheden een woord van opwekking tot de geloovigen gesproken, en hun de pauselijke zegen gegeven. Waarlijk, zielsaangrijpend is zulk eene openbare vereering van Jezus en Maria. Hij, die er eenmaal getuige van geweest is, vergeet het nimmer, maar tracht ieder jaar opnieuw de heilige aandoeningen te genieten, welke dit schouwspel in zijn hart verwekt heeft. Van heinde en ver stroomen dan ook de geloovigen op die dagen naar deze Kapel.

Behalve deze grootsche uitingen van liefde voor Maria, zijn er andere oefeningen van devotie, kleiner wel is waar, maar toch ook zeer aangenaam aan de Allerh. Maagd en door haar met buitengewone gunsten beloond. Zoo noemen we onder anderen *het gebed der zeven maagden*. Wanneer iemand uit de stad Roermond of uit de omliggende dorpen ziek is, dan begeven zich zeven meisjes uit die wijk naar het Wonderbeeld. Onderweg bidden zij luidop den rozenkrans; in de Kapel gekomen, laten zij de processiekaars ontsteken, knielen neder voor het Beeld van haar, die hier zoo bijzonder vereerd wordt als de Behoudenis der

kranken, en bidden wederom een rozenkrans. Eindelijk trekken zij driemaal rondom de Kapel en gaan al biddende huiswaarts. Eene jarenlange ondervinding heeft geleerd, dat deze wijze van bidden zeer heilzaam is voor de zieken. Want talrijke malen is het gebeurd, dat eene gevaarlijke ziekte juist op het oogenblik, dat er gebeden werd, een beteren keer nam, ofwel dat de kranke een zachten en zaligen dood stierf. Als er iemand gestorven is, doet men hetzelfde voor de rust zijner ziel; doch dan zijn er acht maagden in plaats van zeven. De achtste, zoo zegt men, vertegenwoordigt den overledene.

Voor het herstel der kranken is ook in de Kapel eene Broederschap opgericht, onder den titel van »Behoudenis der kranken.» Behalve verscheidene H. Missen, welke voor de levende en overleden leden worden opgedragen, behalve het Zondagslof voor hen gehouden, heeft daarenboven ieder lid het recht, wanneer hij ziek is, zijn naam aan het klooster op te geven. Iederen Zondag voor het Lof worden de zieke leden van den predikstoel afgelezen en bijzondere gebeden voor hen gestort. Deze Broederschap, in 1864 opgericht, telt thans 8942 leden. Wel een bewijs, hoe ver de devotie tot O. L. V. in 't Zand verspreid is.

IX.

Hoe O. L. V. in 't Zand door buitengewone Gebedsverhooringen hare vereerders beloont.

Thans, waarde lezer, zullen we U eenige buitengewone uitkomsten in moeilijke zaken of bijzondere gebedsverhooringen verhalen, welke diegenen mochten ondervinden, welke bij dit Genadebeeld kwamen bidden.

Ten einde zooveel mogelijk zeker te zijn van de echtheid der feiten, die we willen mededeelen, zullen wij ze ontleenen aan het godsdienstig Maandschrift »*De Volks-Missionaris*." Dit Maandschrift wordt bestuurd door eenige Paters Redemptoristen, die in het klooster bij de Kapel in 't Zand verblijven. Zij zijn dus het dichtst bij de bron; ooggetuigen van al wat er merkwaardigs geschiedt, en verklaren uitdrukkelijk, dat zij voor de echtheid der feiten, die zij beschrijven, instaan.

In den loop van dit verhaal hebt gij reeds meermalen gezien, hoe O. L. V. in 't Zand in vorige eeuwen de wondervolle kracht van haar gebed heeft getoond. Daarom zullen wij ons nu tot de laatste jaren bepalen, om aan te toonen, dat Maria ook thans nog in ruime

mate buitengewone genezingen en gunsten verwerft voor die met vertrouwen bij haar wonderbeeld bidden. En als gij ze zult gelezen hebben, stel dan ook gij een onbeperkt vertrouwen op Maria's voorspraak; want vergeet dit nooit: *'t Is het vertrouwwol gebed, dat wonderen werkt!*

In het jaar 1865 werden de Octaven van Maria-Hemelvaart en Geboorte, zooals immer, met den meesten luister gevierd. Groot was de toevloed van vreemdelingen en het getal communiën bedroeg niet minder dan 3000; merkwaardig echter, zegt ons de Kroniek, was de eerste Octaaf door eene genezing, op voorspraak van O. L. V. in 't Zand geschied.

Omtrent 14 dagen na die octaaf verhaalde eene bejaarde en arme vrouw, genaamd Maria Magdalena Kollen, weduwe van Laurentius Korneps, met de grootste eenvoudigheid aan den E. P. Overste van dit klooster, dat zij zooveel redenen had, om de Allerh. Maagd te bedanken, daar zij door hare voorspraak de genezing van haar been had verkregen. — Zijn Eerwaarde meende die zaak te moeten onderzoeken. Ten dien einde ontbood hij haar met eene harer weldoensters, die getuige van hare smarten en genezing geweest was, ten onzent. In tegenwoordigheid nu van Josephina Breumer, huisvrouw van Gerardus Kerbosch en van den Z. Eerw. P. Hoetin, overste van dit klooster, legde Maria Kollen de volgende

getuigenis af: »Gedurende ruim 8 jaren heb ik aan een open been geleden. Het was open van den enkel tot boven de knie, zoodat mijn been slechts ééne wonde was. Te vergeefs hebben drie dokters dezer stad beurtelings daaraan alle moeite besteed. Slechts eens heeft zich eene kleine genezing opgedaan, maar toen werd ik zoo gevaarlijk ziek, dat de dokter beval mij aanstonds de laatste H.H. Sacramenten toe te dienen. Sedert dien tijd heb ik geen geneesmiddelen meer gebruikt, behalve een zalf tot zuivering der wonde en ter verzachting der ondragelijke pijnen.»

Zoo had zij al die jaren voortgeleefd. Doch ofschoon de verzwering vreeselijk was en zij steeds groote pijnen leed, sukkelde zij toch, zoo dikwijls het haar mogelijk was, op een kruk naar de Kapel. »Ik had de vaste hoop,» zeide zij, »dat Maria mij toch wel eens zou verhooren. Weinig tijd nu vóór Maria-Hemelvaart werd mijn been nog veel erger. Ik moest te huis blijven, en vreesde dus het geluk niet te hebben, gedurende de octaaf het wonderbeeld te bezoeken. Dat bedroefde mij erg, en ik ben toen eene noveen begonnen tot Maria, om ten minste zooveel beterschap te bekomen, dat ik één der octaven in de Kapel zou kunnen bijwonen. En zie, Eerw. Pater, de noveen was nog niet geëindigd, of opeens gevoel ik mij van alle pijn bevrijd, mijn been zag er geheel anders uit, de genezing begon en vóór de octaaf van Maria-Geboorte was het geheel genezen, terwijl ik nu zoo gezond ben als ooit te voren.»

Sedert hare genezing is geen dag voorbij gegaan, dat men haar niet in de Kapel zag komen om Maria te bedanken voor de weldaad, door hare voorspraak verkregen.

»In het jaar 1875, den 4 Mei, heeft mij Helena Bongers, wonende te Stevensweert, de volgende genezing medegedeeld.

»Gedurende twee jaren leed ik aan eene zenuwenkoorst in de maag. Vier geneesheeren hebben getracht mijne gezondheid te herstellen, doch te vergeefs. Mijne krachten begaven mij met den dag, en ik zag mij aan den boord des grafs gebracht, zoodat men mij de laatste H.H. Sacramenten toediende. Eene vrouw komt mij bezoeken en zegt mij: »Neem geen geneesmiddelen meer, maar laat u opschrijven in de Broederschap: »Behoudenis der Kranken'' te Roermond.» Mijn broeder gaat naar Roermond, laat mij in gezegde broederschap inschrijven, bezorgt mij water uit den put der Kapel en tevens eene beeltenis van O. L. V. in 't Zand. Ik begon het water te drinken, de beeltenis op mijn hart te dragen, deed met mijne familie eene noveen ter eere van O. L. V. in 't Zand, en zie! van dien tijd werd ik beter en ruim een maand later ging ik wederom door het huis. Ik geef u hiervan kennis ter verheerlijking van Maria.»

Petrus van Lokven te Heeswijk, sedert 2 Februari 21 jaar oud, leed vooral sedert den 6 December 1878 aan vliegende jicht in de beenen, (wat men daar vliegende vaan noemat,) en rhumatische koortsen, zoodat hij niet meer kon uitgaan en doorgaans het bed moest houden. Het was alsof zijn beenen en voeten verlamd of krachteloos waren. Te vergeefs werden er allerlei geneesmiddelen beproefd. Dit duurde zoo tot 20 Maart 1879, toen hij op aanraden der juffrouwen H. te 's Bosch eene novene begon ter eere van O. L. V. in 't Zand en dagelijks water uit den miraculeuzen put dronk. Hij kon toen niet eens alleen het bed verlaten, noch minder alleen gaan. Hij deed de noveen met een vast vertrouwen van genezen te zullen worden en naarmate deze vooruitging, verzekerde hij meer bepaald, dat hij bij het einde daarvan naar zijne parochiekerk zou gaan. Inderdaad den 20 Maart verscheen hij daar tot groote verbazing van den Z.Eerw. Heer Pastoor en van allen, die hem zagen. Sedert dien tijd is hij van zijne kwaal geheel genezen.

In de maand Augustus dezes jaars kwam een bejaard persoon bij een der paters van ons klooster en deelde hem mede, hoe zij uit dankbaarheid jegens O. L. V. in 't Zand van zeer verre naar dit heiligdom ter bedevaart gekomen was. En toen hij haar vroeg naar de reden dezer dankbaarheid, antwoordde zij: »Twee jaren geleden was ik van ouderdom blind geworden; men raadde mij aan mijne oogen te

wasschen met het water uit den put, waarin het miraculeus beeld in 't Zand gevonden is. Ik deed het, riep tevens Maria aan, en thans zijn mijne oogen geheel hersteld en zie ik wederom gelijk te voren."

Een geestelijke schreef ons :

In het jaar 1875 kwam tijdens de missie, gedurende het Jubilé gegeven, een vrouw bij mij, wier man gedurende ettelijke jaren vreeselijk aan den drank verslaafd was. Het drinken was hem zulk eene passie geworden, dat hij van 's morgens vroeg tot 's avonds laat niet zonder sterken drank kon zijn. Daarbij had hij reeds gedurende eenige jaren geen Paschen meer gehouden, ja zijne godsdienstplichten geheel verzuimd. Ik raadde haar aan, eene novene te houden ter eere van O. L. V. in 't Zand, en het water, dat ik haar wist te bezorgen uit den put, met het voedsel van haar man te vermengen. Tevens zeide ik haar, dat zij hem moest aansporen om ter kerk te komen. Toen zij drie dagen in de novene gevorderd was, kwam zij weenend van blijdschap tot mij en verhaalde mij, dat er een wonderbare omkeer in haar man had plaats gehad. Zij had hem niets gezegd van de novene noch van het water, maar hem alleen aangespoord om ter kerk te gaan. De man had haar de eerste maal, toen zij dit deed, hartelijk uitgelachen en gezegd: »Wat naar de kerk gaan, naar dat preeken luisteren? dat is goed voor kwezels." Den volgenden dag echter was hij geheel ver-

anderd, was nadenkend en wilde volstrekt niet drinken; den derden dag was hij met haar medegegaan om de preek te hooren; hij trof alsdan een onderrichting over de dronkenschap, deze maakte door Gods genade en Maria's voorspraak zulk een indruk op hem, dat hij onverwijld zich naar den biechtstoel had begeven om zich te bekeeren. Sinds leeft hij als een braaf huisvader.

In de Maandrozen van April 1882 lezen wij:

»Om aan de belofte van bekendmaking te voldoen, verzoek ik UEw. zeer beleefd aan de vereerders van Jezus' Hart te willen mededeelen, dat ik de genezing heb verkregen van eene wond aan het been, waaraan ik meer dan 18 maanden geleden heb. Al wat ik aanwendde, en dat zeer veel, om de genezing te verkrijgen, scheen vruchteloos te blijven. Ik nam dus het besluit eene Novene te houden ter eere van O. L. V. in 't Zand (bij Roermond), om door hare voorspraak van Jezus' Hart de genezing af te smeeken. Ik deed het, onder voornoemde belofte, tevens gebruik makende van het water uit den mirakuleuzen put, en bezocht O. L. V. in 't Zand den 28 Augustus 1881. In September daaraanvolgende was ik volkomen genezen. Lof en dank zij daarvoor gebracht aan Jezus' H. Moeder en aan het aanbiddelijk nooit volprezen Hart van Jezus.»

Den 7 November 1881 schreef ons de Eerw. Heer H. v. K. te 's H. :

Toen ik onlangs te V. retraite gaf, kreeg een Zuster aldaar eene doodelijke ziekte, zoodat de dokter het ergste vreesde. Ik raadde onmiddellijk eene Novene aan, ter eere van O. L. V. in 't Zand, met gebruik van het water uit den put. De uitkomst beantwoordde aan mijne stellige verwachtingen. Er kwam beterschap. De Zuster hield nog eene tweede Novene, en thans geeft zij weder les in de scholen. — Dit dient tot aanmoediging voor deze schoone Maria-vereering.”

Franciscus Doven, wonende in de omstreken van Sittard, had op zijn vierde jaar eene verzwakking gekregen in de ruggegraat. Deze was oorzaak, dat tevens eene geheel vreemde vergroeiing der zenuwen aldaar plaats had. Er verschenen langzamerhand drie knobbels, ter grootte van een vuist. De dokter verklaarde, dat dit nimmer te verhelpen was. — De ouders begonnen ter eere van O. L. V. in 't Zand noveen op noveen te doen en waschten de knobbels met water uit den put, waarin het miraculeus beeld gevonden was. Na lang waschen gingen de knobbels open en er kwamen vijf groote wonden. De dokter zeide, dat ook die wonden het kind niet zouden genezen, en gaf daarom een soort lapis infernalis (helschen steen), om daarmede de wonden telkens uit te branden en zuiver te houden. Zoo dikwijls dit moest gebeuren, schreeuwde het kind het uit

van de pijn, welke het daarbij moest uitstaan. Deze toestand had reeds ongeveer 6 jaren lang geduurd, en al dien tijd kon de knaap noch gaan, noch staan, maar moest als een klein kind gedragen worden. — Eens dat hij weder gebrand werd en luid kermde, kon de moeder het niet langer uithouden; zij werpt het geneesmiddel in het vuur en zeide tot haar man: »Wij hebben vroeger O. L. V. in 't Zand aangeroepen, wij zullen nu volhouden; wij gaan niets meer doen dan de wonden wasschen met het water uit den put en dagelijks ter harer eer bidden.» Dit deden zij en zie — langzamerhand heelden nu de wonden en begon het kind krachten te krijgen. Na verloop van eenigen tijd was alles genezen.

In den zomer van het jaar 1875 werd een Heer in eene stad van Zuid-Holland door eene zenuwkrankzinnigheid aangevallen, die echter slechts veertien dagen duurde. Maar de blijdschap zijner bloedverwanten over zijn herstel was van korten duur; want een paar maanden later, in September, kwam de ziekte met veel meer hevigheid dan vroeger te voorschijn, zonder dat men daarvan de minste reden kon aanwijzen. Men hoopte op een even spoedig herstel als de vorige maal; maar vruchteloos. De kwaal werd hoe langer zoo erger. Dokter en Professor waren ten einde raad, en ten laatste zag men zich gedwongen hem naar een krankzinnigen-gesticht over te brengen. Dit geschiedde, niet zonder moeite, den 8 Maart

1876. Zware beproeving voor zijne gansche familie, voor welke het »Fiat voluntas tua:» uw wil, o Vader geschiede! de eenige troost kon zijn.

In de eerste dagen van zijn verblijf in dat gesticht nam de ziekte steeds toe, zoodat men tot de hevigste middelen zijn toevlucht moest nemen. Later kwam er wel eens eenige schijn van beterschap, maar deze werd telkens gevolgd door eene nieuwe instorting, en het eindbesluit des geneesheers luidde, dat er weinig of geen hoop op genezing bestond.

»Gedurende dien tijd», zoo schrijft ons een zijner bloedverwanten, »hadden wij meermaalen, ja onophoudelijk gebeden gestort en novenen gehouden ter eere van O. L. V. en den H. Jozef, maar het scheen, dat de Behoudenis der krankten ons dan slechts zou verhooren, wanneer wij haar zouden gebeden hebben bij haar Miraculeus Beeld van O. L. V. in 't Zand. Op den 1 Januari 1877 begonnen wij gezamenlijk onze eerste Novene en riepen Maria onder dezen titel aan, en den 10 Januari kon de echtgenoot van den lijder reeds schrijven. »Ik heb goede tijdingen van hem ontvangen; hij is sedert eenige dagen zeer wel. Moge het van duur zijn!» Doch die duur was nog niet gekomen. Maria vroeg nog meer. In het begin van Februari werden de zenuwtrekkingen wederom erger, opnieuw nam de krankzinnigheid toe, zoodat men schreef: »God weet, of hij wel ooit beter wordt.»

Toch bleef men bidden tot O. L. V. in 't Zand; maar eene nieuwe Novene bracht geene

gewenschte uitkomst aan. Eindelijk besloot men bij eene derde Novene een soort van pelgrimstocht te doen, en op den 19 Maart van dat jaar vereenigden zich verschillende leden zijner familie voor het Miraculeus Beeld van O. L. V. in 't Zand, alhier, om die goede Moeder met vereenigde krachten een heilig geweld aan te doen. En zie, van dezen tijd af werd de zieke langzamerhand beter. In het begin der Meimaand van hetzelfde jaar keerde hij volkomen genezen naar huis terug, en mocht zijne moeder ons schrijven: »Aan Maria de eer van zijn beterschap. Breng voor ons allen bij het Miraculeus beeld van O. L. V. in 't Zand onzen hartelijken dank, want Haar hadden wij aangeroepen.»

Thans nu er vijf jaren na dit algeheel herstel, verstreken zijn en er in al dien tijd niet het minste spoor der ziekte meer bespeurd is, meenden wij deze buitengewone genezing niet langer meer te mogen verzwijgen, maar ze te moeten bekend maken ter eere van de nooit volprezen Moeder des Heeren, die nog steeds door wonderen blijft getuigen dat zij op bijzondere wijze vereerd wil worden, in haar glorievol Wonderbeeld van O. L. V. in 't Zand.

Gedurende vijf of zes jaren leed ik herhaaldelijk aan 'het water, waarvan ik echter telkens binnen korten tijd door de geneesheeren verlost werd. Verleden winter echter kreeg ik het opnieuw; ik gebruikte aanhoudend de middelen van den dokter, maar het heeft mij

niets geholpen. Mijne armen en beenen waren zeer gezwollen, en des morgens was mijn hoofd zoo opgezet, dat ik bijna niet uit mijn oogen kon zien. Ik kon ook mijn dagelijksch werk niet meer doen, want als schoenmaker kon ik het kloppen op de beenen niet meer uitstaan. Eindelijk vallen mijne gedachten weder op de goede Moeder Maria, wier afbeelding ik in mijne slaapkamer heb gehangen. Ik nam mijne toevlucht tot Haar en haar beminden Zoon. Elken avond, voor ik te bed ging, deed ik hetzelfde gebed, dat ik gewoon was in de Kapel te bidden. Ook liet ik mij een flesch water uit den put medebrengen, en dronk er driemaal eenige druppels van in den naam der Allerheiligste Drievuldigheid. Ik beloofde tevens aan Maria dat, zoodra ik mocht genezen zijn, ik haar in eigen persoon in de Kapel op haren troon zou komen bezoeken, een Noveen ter harer eere zou houden, en tot de H. Tafel naderen. En ziet, het water, dat mij zoo zeer kwelde, heeft de wijk genomen voor het Miraculeuze water uit den put, en met een wonderbare snelheid, zoodat ik gerust durf verklaren, door een bijzonderen bijstand van Maria geholpen te zijn.

NOVENE

TER EERE VAN

ONZE LIEVE VROUW IN 'T ZAND,

om door hare machtige voorspraak eene of andere
bijzondere gunst van God te verkrijgen.

EERSTE DAG.

O Maria, die in dit uw wonderbeeld reeds zoo vele eeuwen vereerd zijt, en die vereering altijd door bijzondere gunsten en genaden beloond hebt: zie ook mij heden vol vertrouwen aan uwe voeten nedergekniel. O lieve Moeder, gij weet hoezeer ik thans uwe voorspraak behoef. Daarom wil ik ter uwer eere deze Novene houden, en ik hoop vastelijk door uwe machtige bemiddeling bij God de genade te verkrijgen, waarom ik U nu smeeek. Toon dan, dat gij mij lief hebt, o Moeder, en verkrijg voor mij van Jezus, uwen goddelijken Zoon.....
(noem hier de bijzondere genade, welke gij door deze Novene wenscht te verkrijgen.)

Bid daarna negen Wees gegroeten, terwijl gij achter ieder Wees gegroet het schietgebed zegt: *Hulp der Christenen, bid voor ons.*

TWEEDE DAG.

O Maria, mijne dierbaarste Moeder, reeds zoo vele duizenden ongelukkigen naar ziel of naar lichaam hebben hier voor uw wonderbeeld neergekniel. En gij hebt niemand ver-

stooten; maar allen met liefde aangenomen. Ja zelfs hebt gij hier dikwijls door wonderen getoond, hoe gemakkelijk gij ook de grootste genaden van God kunt verkrijgen. Die gedachte, o goede Moeder, vervult mijne ziel met vertrouwen. Zoovele ellendigen hebt gij geholpen, zoudt gij mij dan afwijzen? Help mij dan, o Maria, en verkrijg voor mij van Jezus, uwen goddelijken Zoon... (noem hier de genade, welke gij wenscht te verkrijgen.)

Bid daarna negen *Wees gegroeten*, terwijl gij achter ieder *Wees gegroet* het schietgebed zegt: *Hulp der Christenen, bid voor ons.*

DERDE DAG.

O Maria, de H. Alphonsus, uw trouwe dienaar, getuigt, dat uwe macht bij God zoo groot is, dat gij ook in den grootstea nood gemakkelijk uitkomst kunt brengen, terwijl tevens uwe barmhartigheid zoo overvloedig is, dat er niemand ter wereld gevonden wordt, die hieraan niet deelachtig is of geen weldaad van U ontvangt. O hoezeer bemoedigt mij dit woord van dezen H. Kerkleeraar! Heeft ieder een deel in uwe gunsten, dan ben ik er zeker van, dat gij ook mij zult helpen. Sta mij bij, o toevlucht der geheele wereld, o hulp in allen nood; sta mij bij, en verleen mij vooral deze gunst... (noem hier de genade, welke gij wenscht te verkrijgen.)

Bid daarna negen *Wees gegroeten*, terwijl gij achter ieder *Wees gegroet* het schietgebed zegt: *Hulp der Christenen, bid voor ons.*

VIERDE DAG.

O Maria, die reeds zoo vele eeuwen hier in uw wonderbeeld vereerd wordt als de *Hulp der Christenen*, en reeds zoo dikwerf de macht van uwen arm aan de vijanden der Christenen getoond hebt: met het volste vertrouwen snel ik thans tot U. De H. Cosmas zegt, dat uwe hulp alvermogend is, en de H. Bernardus noemde U reeds eene uitstekende heldin; terwijl de H. Alphonsus u toeroept: Gij zijt eene onoverwinnelijke vrouw, gij strijdt zegevierend voor al uwe kinderen. O indien ik maar altijd mijne toevlucht tot u had genomen, dan zou ik nooit ongelukkig zijn geworden. Maar nu zal ik voortaan altijd tot u bidden, en gij, o machtige Moeder, zult ook altijd mijn gebed verhooren, en mij thans deze gunst verleen . . . . (noem hier de bijzondere genade, welke gij wenscht te verkrijgen.)

Bid daarna negen *Wees gegroeten*, terwijl gij achter ieder *Wees gegroet* het schietgebed zegt: *Hulp der Christenen, bid voor ons.*

VIJFDE DAG.

O Maria, reeds zoo dikwerf hebt gij u hier getoond als de liefderijke *Troosteres der bedrukten*. Wat al tranen hebt gij hier opgedroogd, wat al droefheid doen verdwijnen! Te recht zegt U dan ook de H. Germanus: »Wie, o Maria, wie, na uwen goddelijken Zoon, draagt zooveel zorg voor ons als gij? Wie troost ons beter in al onze smarten?» Neen,

verzekert daarom de H. Antonius, onder alle Heiligen is er geen, die zooveel medelijden met ons heeft, als gij, o Troosteres der Bedrukten. O toon dan nu uw meedoogend hart, en help mij in al mijne ellende. Maar vooral, bid ik U, verkrijg mij de genade, waarvoor ik deze Noveen houd.

Bid daarna negen *Wees gegroeten*, terwijl gij achter ieder *Wees gegroet* het schietgebed zegt: *Hulp der christenen, bid voor ons.*

ZESDE DAG.

O Maria, door zoovele wonderbare genezingen hebt gij bij dit uw miraculeus beeld getoond, met hoeveel recht gij hier vereerd wordt als de *Behoudenis der Kranken*. Op uwe voorbede heeft God aan blinden het gezicht terug gegeven; aan zieken de gezondheid; aan gewonden de genezing; ja zelfs de dood heeft moeten wijken voor uw alvermogen gebed. O wat zoet vertrouwen stort deze gedachte mij in. Hebt gij in vroeger dagen zoo velen geholpen; ook thans zijn uwe macht en uwe goedheid niet verminderd. Help mij dan, o Moeder, want gij kunt mij helpen; help mij, want gij wilt mij gaarne alle goeds geven.

Bid daarna negen *Wees gegroeten*, terwijl gij achter ieder *Wees gegroet* het schietgebed zegt: *Hulp der Christenen, bid voor ons.*

ZEVENDE DAG.

O Maria, hoe vurig dank ik den goeden God, omdat Hij mij in u zulk eene liefdevolle Moeder gegeven heeft. Gij zijt onze Moeder, en verstoot geen uwer kinderen, al is het ock nog zoo onwaardig en ondankbaar. Mijne Moeder, indien mijne zonden tot nu toe belet hebben, dat mijn gebed verhoord werd, verkrijg mij dan heden de genade eener volmaakte bekeering. Bid tot Jezus, uwen Zoon, en houd niet op te bidden, totdat gij mij naar ziel en lichaam gelukkig zult zien. Ik van mijnen kant zal alles doen, wat ik kan, om mij die genaden waardig te maken.

Bid daarna negen *Wees gegroeten*, terwijl gij achter ieder *Wees gegroet* het schietgebed zegt: *Hulp der Christenen, bid voor ons.*

ACHTSTE DAG.

Gedenk, o goedertierenste Maagd Maria, dat het nooit is gehoord, dat iemand, die tot U zijne toevlucht nam, door U is verlaten geworden. Aangemoedigd door dit vertrouwen snel ik heden tot U, o Maagd der maagden, o machtige Moeder Gods, die reeds door zoovele wonderen uw macht op het Hart van uwen Jezus getoond hebt. Ach, verhoor nu mijn gebed. Gij ziet, hoe ik reeds acht dagen met vertrouwen en volharding tot u bid en smEEK. Neen, ik zal niet onverhoord blijven, maar zeker die gunst van u verkrijgen, indien ze mij zalig is.

Bid daarna negen *Wees gegroeten*, terwijl gij achter ieder *Wees gegroet* het schietgebed zegt: *Hulp der Christenen, bid voor ons.*

NEGENDE DAG.

O Maria, ik weet, dat God U nog nooit iets geweigerd heeft van alles, wat gij Hem gevraagd hebt. Ik weet ook, dat er, naast God, niemand in den hemel of op de aarde is, die mij meer bemint dan gij. O mijne liefste Moeder, ik ook, ik bemin U van ganscher harte, en zal altijd een uwer getrouwe en liefdevolle kinderen blijven. Sla dan heden uw barmhartig oog op mij. Gij kunt mij helpen, want alles is U mogelijk bij God. Gij wilt mij helpen, want gij zijt de beste van alle moeders. Daarom zeg ik met den H. Bonaventura en zal het immer blijven herhalen: Op U, o Maria, heb ik gehoopt: en in eeuwigheid zal ik niet beschaamd worden!

Bid daarna negen *Wees gegroeten*, terwijl gij achter ieder *Wees gegroet* het schietgebed zegt: *Hulp der Christenen, bid voor ons.*

.....

AFLATEN

*in de Kapel van O. L. V. in 't Zand
te gewinnen.*

Voor allen en op alle dagen van het jaar.

1. *Alle aflaten*, welke door de Pausen aan het bezoeken van het H. Graf van O. H. Jezus Christus, van den berg Sinai en de overige plaatsen van het H. Land verbonden zijn, zoo dikwijls als men waarlijk berouwvol en na gebiecht te hebben, of ten minste met het voornemen bezielde ten bekwamen tijde te biechten, deze Kapel bezoekt en daar volgens eigen devotie eenige gebeden stort. (Bened. XIV, 19 Juli 1756 en 11 Aug. 1757).

Opmerking: De plaatsen van het H. Land zijn 237 in getal. Aan deze zijn tal van aflaten verbonden, zoodat dit een der grootste gunsten is, welke ooit geschonken werd.

2. *300 dagen*, als men bidt voor het Miraculeus Beeldje. (Pius IX. 20 Maart 1874.)

3. *7 jaar en 7 maal veertig dagen*, zoo dikwijls men godvruchtig en met rouwmoedig hart bidt voor het Beeld van het H. Hart van Jezus, in het priesterkoor aanwezig. (Pius VI. 2 Jan. 1799.)

4. *300 dagen*, zoo dikwijls men vijfmaal het Onze Vader, vijfmaal het Wees gegroet en vijfmaal het Eere zij den Vader enz., bidt voor het Missiekruis, in het voorportaal der kerk geplaatst.

5. *7 jaren en 7 maal veertig dagen*, zoo dikwijls men voor hetzelfde zeven maal het Wees gegroet bidt, ter eere der zeven Weeën van Maria.

Voor allen en op bijzondere tijden door het jaar:

1. *Volle aflaat* voor allen, die na gebiecht en gecommuniceerd te hebben op een dag van 15

Augustus tot 15 September de Kapel bezoeken. (Pius IX. 13 Sept. 1863.)

2. *Volle aflaat* voor allen, die na gebiecht of gecommuniceerd te hebben, gedurende een der dagen van de Octaaf van *Maria Hemelvaart* of *Maria Geboorte* de Kapel bezoeken. (Pius IX. 20 Maart 1874.)

3. *Volle aflaat* gedurende de laatste drie dagen dier Octaven onder de gewone voorwaarden, voor allen, die ten minste *vijsmaal* de geestelijke oefeningen der Octaven hebben bijgewoond. (Pius IX. 27 Maart 1852.)

4. *Volle aflaat* onder de gewone voorwaarden, voor allen, die bij den Pauselijken Zegen tegenwoordig zijn. (Pius IX. 27 Maart 1852.)

NB. Deze Pauselijke Zegen wordt gegeven op 22 Aug. en 15 Sept. des avonds bij de plechtige sluiting der Octaven.

5. *Volle aflaat* voor allen, die, na gebiecht en gecommuniceerd te hebben, op een der navolgende feesten de Kapel bezoeken en bidden tot intentie van Z. H.:

1 Jan. Besnijdenis des Heeren.	14 Sept. Kruisverheffing.
6 Jan. Drie Koningen.	2 Nov. Allerzielendag.
2 Feb. O. L. V. Lichtmis.	21 Nov. O. L. V. Praesentatie.
19 Maart. H. Jozef.	8 Dec. Onbevleete Ontvangenis van Maria.
25 Maart. O. L. V. Boodschap.	25 Dec. Kerstmis.
3 Mei. Kruisvinding.	Paschen.
2 Juli. Maria Visitatie.	2 ^{de} Paaschdag.
2 Aug. H. Alphonsus, of op een der zeven volgende dagen.	Hemelvaart des Heeren.
6 Aug. Gedaante-verandering des Heeren.	Pinksteren.
	2 ^{de} Pinksterdag.
	Feest van het H. Sacrament.

6. *Volle aflaat* op een dag naar verkiezing in de Meimaand, onder de gewone voorwaarden, en 300 *dagen aflaat* dagelijks voor allen, die gedurende de

Maand Mei Maria door een of andere godvruchtige oefening eeren.

NB. Gedurende de maand Mei wordt er dagelijks des avonds ten half acht ure in deze Kapel zulk een oefening gehouden.

VOOR DE LEDEN DER BROEDERSCHAP

„Behoudenis der Kranken”.

VOLLE AFLATEN,

te verdienen, wanneer men, na gebiecht en gecommuniceerd te hebben, bidt tot intentie van Z. H. den Paus.

JANUARI.

- 3. H. Genoveva.
- 20. H. Sebastianus.
- 29. H. Franciscus v. Sales.

FEBRUARI.

- 2. O. L. V. Lichtmis.
- 24. H. Mathias, Ap.

MAART.

- 19. H. Jozef.
- 25. O. L. V. Boodschap.

APRIL.

Op den Vrijdag in de Pas-
sieweek: Feest der 7
Smarten.

MEI.

- 1. Philippus en Jacob., Ap.
- 8. Verschijning van den H. Michaël.
- 24. O. L. V. Hulp der Christenen.
- 26. H. Philippus Neri.

JUNI.

- 24. H. Joannes de Dooper.
- 29. H. Petrus en Paulus, Ap.

JULI.

- 2. O. L. V. Bezoeking.
- 18. H. Camillus de Lellis.
- 19. H. Vincentius a Paulo.
- 25. H. Jacobus, Ap.
- 26. H. Anna.
- 31. H. Ignatius v. Loyola.

AUGUSTUS.

- 15. O. L. V. Hemelvaart.
Zondag in de Octaaf. —
H. Joachim.
- 16. H. Rochus.
- 23. H. Bartholomeus.

SEPTEMBER.

- 8. O. L. V. Geboorte.
- 21. H. Mattheus, Ap.
- 29. H. Michaël, Aartseng.

OCTOBER.

2. Engelen Bewaarders.
15. H. Teresia.
28. H. Simon en Judas.

NOVEMBER.

4. H. Carolus Borromeus.
21. O. L. V. Opdracht.
30. H. Andreas.

Op den dag der inschrijving.

Op den Verjaardag van het Doopsel.

Op den Verjaardag der eerste H. Communie.

In het Uur des Doods.

Eens gedurende ieder maand op een dag naar verkiezing.

Viermaal tijdens het jaar in verschillende maanden op een dag naar verkiezing, wanneer men gedurende die maand dagelijks het volgend gebed bidt:

O mijne Koningin en mijne Meesteres, Allerheiligste Maagd Maria, ik geef mij van daag en voor al den tijd van mijn leven en voor het uur van mijnen dood over aan uwe moederlijke goedheid; ik verlaat mij op uwe gelukzalige bescherming; ik werp mij met vertrouwen in den schoot uwer barmhartigheid; ik beveel U aan mijne ziel en mijn lichaam, al mijne hoop en troost, mijne armoede, en mijne ellenden, mijn leven en het einde van mijn leven, opdat door uwe allerheiligste tusshenkomst en door uwe verdiensten, al mijne gedachten, mijne woorden en mijne werken geregeld en bestierd worden volgens uwen wil en dien van uwen goddelijken Zoon. Amen.

Gedeeltelijke Aflaten.

7 jaren en 7 maal veertig dagen, zoo dikwijls men bovenstaand gebed godvruchtig bidt.

DECEMBER.

8. O. L. V. Onbev. Ontvangenis of een dag van de Octaaf.

21. H. Thomas, Ap.

27. H. Joannes, Ap.

7 jaren en 7 maal veertig dagen, indien men bij een zieke de gebeden der stervenden leest.

7 jaren en 7 maal veertig dagen, indien men een werk van liefdadigheid verricht op den feestdag van den H. Joannes de Matha (8 Februari) of op den feestdag van den H. Thomas van Villanova. (22 Sept.)

5 jaren en 5 maal veertig dagen, indien men een zieke voorbereidt om wel te sterven.

60 dagen, zoo dikwijls men een Wees gegroet bidt met de aanroeping: *Behoudenis der krankten, bid voor ons.*

Al deze aflaten zijn toevoeglijk aan de zielen in het Vagevuur.

Om den Zieken de Aflaten te doen gewinnen, kan de Biechtvader de voorgeschreven goede werken in een ander goed werk veranderen.

Placet ut publicentur.

1 *Juni* 1882.

† J. A. PAREDIS,
Episc. Ruræm.

INHOUD.

	Bladz.
I. Hoe het Miraculeus Beeld door een Herder gevonden en in de eerste tijden vereerd werd	3
II. Hoe de eerste Kapel vernield, en op hare puinhoopen eene grootere is gebouwd	7
III. Hoe Maria in die tijden door nieuwe wonderen hare kinderen beloonde	11
IV. Hoe eene vrome Maagd bij O. L. V. in 't Zand wonderbaren troost in droefheid mocht verkrijgen	13
V. Hoe Onze Lieve Vrouw in 't Zand den Eerenaam verkreeg van Hulp der Christenen	15
VI. Hoe in latere tijden de devotie tot het Wonderbeeld telkens verdrukt werd, maar ook telkens weder opbloeide	17
VII. Hoe het Wonderbeeld op last van Z. H. Pius IX plechtig gekroond werd	20
VIII. Hoe O. L. V. in 't Zand door de geloovigen vereerd wordt	25
IX. Hoe O. L. V. in 't Zand door buitengewone Gebedsverhooringen hare vereerders beloont	31
NOVENE ter eere van O. L. V. in 't Zand, om door hare machtige voorspraak eene of andere bijzondere gunst van God te verkrijgen	43
AFLATEN in de Kapel van O. L. V. in 't Zand te gewinnen	49

Bij den uitgever dezes en verder bij alle soliede Boekhandelaren des Rijks kan men inteekenen op:

„De Volks-Missionaris.”

Godsdienstig Maandschrift, uitgegeven door eenige PATERS REDEMPTORISTEN AAN DE KAPEL VAN O. L. V. in 't ZAND, bij J. J. Romen en Zonen, Roermond.

Den 15^{den} van iedere maand verschijnt van dit tijdschrift een aflevering van 48 bladz., zoodat de geheele jaargang een boekdeel vormt van 576 bladz. Prijs per jaargang f 1,44 franco per post. De stof van dit Maandschrift bevat, bij de uiteenzetting van het echt Christelijk leven, de Levens der Nederlandsche Heiligen, de verklaring van het kerkelijk leven, zich uitsprekend in de Ceremoniën der H. Kerk, brieven uit vreemde Missiën, stichtende verhalen en alles wat op de devotie tot O. L. V. in 't Zand betrekking heeft. In een schrijven, aan de Redactie gezonden, verklaarde Z. D. H. Mgr. Paredis dat het zijn vurige wensch is, dat »De Volks-Missionaris» in alle huisgezinnen gevonden en gelezen worde.

Bij den uitgever dezes zijn verder verkrijgbaar:

VERTROUWELIJKE ZAMENSPRAKEN met Jesus aan den voet van het H. Tabernakel, gevolgd door eene dagelijksche begroeting der allerheiligste Maagd Maria, door den Eerwaarden Pater *Eg. Vogels*. Gebrocheerd 0,75.

O. L. V. in 't ZAND TE ROERMOND, door H. van Krugten, Redemptorist. Grootte geschiedenis van het Miraculeus Beeld, met alle daarop betrekking hebbende stukken. prijs 1.25

franco per post 1.37.

DE GODMINNENDE ZIEL OP DEN KRUISWEG, of XX Oefeningen, om met goetvruchtigheid den lijdenden Jesus, dragende zijn kruis op den Calvarieberg, te volgen.